

IM LẶNG HÙNG TRÁNG

Huệ Trân

Một lần, tại ngoại ô thành Tỳ-Xa-Ly, nơi có một vườn xoài rộng lớn mà kỹ-nữ Ambapali đã cúng dường để tăng-đoàn của Đức Thế Tôn làm chỗ an cư tu học, y-sỹ Kỳ-Bà, con trai của bà và vua Tần-Bà-Xa-La đã hướng dẫn vua A-Xà-Thế đến gặp Đức Thế Tôn.

A-Xà-Thế từng là vị vua tàn bạo, vô luân, đã giết phụ hoàng để soán ngôi vua. Nhưng làm vua không bao lâu thì sự ăn năn, hối hận về những hành vi bất hiếu, ác độc của mình đã dẫn dắt nhà vua tới mức rối loạn tinh thần trong những cơn bệnh tâm thần trầm trọng mà những y-sỹ tài danh khắp nước đều bó tay. Cuối cùng, nhà vua nghe đến danh tiếng vị y-sỹ trẻ Kỳ-Bà. Khi diện kiến nhà vua và nghe vua kể về bệnh trạng, y-sỹ Kỳ-Bà đã nói ngay:

- Chỉ có một người duy nhất có thể chữa lành bệnh cho bệ hạ chứ không một thầy thuốc nào trên thế gian làm được. Người đó là sa-môn Gotama, bậc giác ngộ toàn bích. Ngài đang cùng tăng đoàn an cư tại vườn xoài, cách đây không xa.

Nghe vậy, vua A-Xà-Thế nghẹn ngào:

- Sa-môn Gotama ư? Làm sao trẫm dám đến gặp sa-môn khi bao tội lỗi của trẫm, sa-môn đều biết rõ!

Y-sỹ Kỳ-Bà trấn an:

- Đức Thế Tôn từng dạy rằng, trên đời có hai hạng người đáng quý: thứ nhất, là những người chưa từng phạm tội và thứ hai là những người đã phạm tội mà biết ăn năn hối cải. Bệ hạ đã thực tâm sám hối chưa?

Trên đường tới vườn xoài, vua A-Xà-Thế vững tin nơi Chánh-pháp, dù chưa từng được trực tiếp nghe; nhưng càng đến gần địa điểm, nhà vua càng hồi hộp, và khi vượt qua cổng vườn xoài, nhìn thấy dưới khắp các gốc cây, các bụi trúc, bên các giòng suối, các bờ cỏ lau... đâu cũng có bóng dáng các vị khất-sỹ im lặng tọa thiền. Trên một ngàn người mà không một tiếng động!

Râu tóc nhà vua chợt dựng đứng lên vì sợ hãi!

Bao sức mạnh của quyền uy đều sụp đổ trước sức mạnh của sự Im-Lặng-Hùng-Tráng.

Đây là sự Im-Lặng-Hùng-Tráng của Thiên-Định

Lại một lần, trên đường trở về tu viện Trúc Lâm, Đức Thế Tôn đi qua một thành phố mà các cửa nhà đều đóng kín. Hỏi thăm thì biết là tên sát nhân nổi tiếng Angulima đang có mặt nơi thành phố này. Theo tin đồn thì hẳn ta có lời nguyện là sẽ hoàn thành một xâu chuỗi đủ 100 vành tai người, nên gặp ai là hẳn xẻo tai nạn nhân ngay!

Đức Thế Tôn điềm nhiên đi vào thành trước lời can gián của dân chúng.

Quả nhiên, đi một đôi thì nghe tiếng chân chạy rầm rập và tiếng quát hung dữ:

- Đứng lại!

Như không nghe thấy, Đức Thế Tôn vẫn điềm nhiên chậm bước.

Tiếng bước chân đuổi theo dồn dập hơn. Và tiếng quát hung bạo hơn:

- Người kia! Ta bảo người đứng lại!

Đức Thế Tôn vẫn thong thả như đi thiền hành ở nơi bình an vô sự. Bấy giờ, tên sát nhân có lẽ không còn kiên nhẫn nổi, chạy ào qua Đức Thế Tôn rồi vung dao, chống nạnh chặn ngang mặt. Hẳn hét lên:

- Người có điếc không? Ta bảo người đứng lại mà sao người vẫn đi?

Lúc đó Đức Thế Tôn mới mỉm cười, nhìn thẳng vào đôi mắt tóe lửa của Angulina mà dịu dàng nói rằng:

- Nay Angulina, ta dừng lại rồi đó chứ. Từ lâu lắm, ta đã dừng tâm sân hận, chuyển hóa tham sân si thành Từ Bi Hỷ Xả. Ta đã dừng rồi, chỉ có anh là còn đang bước mà thôi.

Angulina há hốc miệng nhìn vị sa-môn nhu hòa trước mặt. Vị này vừa gọi đúng tên hẳn, có nghĩa là đã biết rõ hẳn là tên sát nhân đang làm cả thành phố run sợ. Vậy mà sao vị này không sợ? Không những thế, vị này đang nhìn hẳn bằng cái nhìn yêu thương, tha thứ, cái nhìn

hắn chưa từng thấy trong đời, cái nhìn chan chứa vị tha như tia nắng ấm mặt trời đang làm trái tim lạnh ngắt giá băng của hắn từ từ tan chảy!

Người này là ai mà tỏa sáng sức mạnh kỳ diệu khiến bàn tay cầm dao run rẩy? Thôi rồi, chắc đây là sa-môn Gotama, vị đạo sỹ hắn từng nghe danh tiếng nhưng lòng vẫn thầm khinh nhờn!

Con dao nơi tay rơi xuống mặt đường, vang lên một âm thanh khô lạnh. Tên sát nhân hung bạo đã quỳ sụp trước vị sa-môn khắc khổ lúc nào không hay. Và, vẫn là sự im lặng nhiệm mầu, vị sa-môn đưa tay đỡ tên sát nhân đứng dậy.

Đây là sự Im-Lặng-Hùng-Tráng của Vô Úy

Tại Kỳ-viên-thọ, trong một buổi pháp thoại dành cho cả hai giới xuất gia và tại gia nên thính chúng tham dự rất đông. Giữa buổi pháp, Đức Thế Tôn bỗng im lặng, rồi nhẹ nhàng đưa một bông sen lên. Đại chúng xôn xao không hiểu ý Đức Thế Tôn muốn dạy gì! Duy chỉ có một người, nhìn bông sen và mỉm cười an lạc. Người đó là một trong mười Đại-đệ-tử của Đức Thế Tôn. Người đó là Đại-đức Ma Ha Ca Diếp, đã chứng nghiệm được bài pháp vô ngôn về sự tiếp xúc với hiện tại nhiệm mầu.

Đây là sự Im-Lặng-Hùng-Tráng của Chánh-pháp-nhãn-tạng

Gần 2600 năm trước, Đức Thích Ca Mâu Ni đã thị hiện đàn sanh, đã tận dụng thời gian hiện hữu nơi cõi ta-bà để thuyết giảng Đạo Giác-Ngộ, giúp chúng sanh phá vỡ màn vô minh che phủ mà nhìn ra Bản Lai đích thực của mình. Chỉ khi thấy được Phật-tánh nơi mình mới thoát khỏi sinh tử luân hồi vì Phật-tánh đó vốn hằng hữu, vô sinh bất diệt.

Tùy căn cơ chúng sanh, Đức Phật đã bằng muôn vàn phương tiện mà thuyết giảng, nhưng những bài giảng vô ngôn mang sức mạnh bất khả tư nghị, khi thấm sâu vào lòng người, mới mang đến những lợi ích to lớn. Nhất là những người nằm vận mệnh muôn dân, biết áp dụng, sẽ đem lại sự thanh bình thịnh trị trên mặt đất hỗn tạp đầy tai ương này.

Vị Thủ-tướng Ấn Độ Mahatha Gandhi chẳng phải tự nhiên được nhân loại tôn là Thánh, nếu ngài không thấm nhuần giáo pháp từ bi, không hiểu được sức mạnh vô song của sự Im-Lặng-Hùng-Tráng qua hành trình hoằng pháp của Đức Phật, mà hướng dẫn toàn dân trong cuộc tranh đấu bất bạo động. Giá trị của chân lý vô ngôn được thiên-sư Tăng Triệu diễn tả:

"Thánh trí vốn vô trí, mà muôn vàn phẩm loại đều được soi tỏ. Pháp thân vốn không hình tượng, nhưng lại ứng hiện theo từng hình tượng đặc thù. Vấn đề chí cao thì vẫn không lời, mà thư tịch huyền vi khắp nơi quảng bá" ()*

Khi xưa, bằng liễu ngộ sức mạnh của sự Im-Lặng-Hùng-Tráng, Mahatha Gandhi đã đưa toàn dân Ấn ra khỏi sự đọa đày của bạo lực.

Còn ngày nay?

Để nhớ ơn Đức Phật đã vì những đau khổ của muôn loài mà thị hiện đàn sanh, có trễ quá không, để nhân loại ngày nay áp dụng những bài pháp vô ngôn vào đời sống hiện tại mới mong chấm dứt máu xương vô tội và thăng hoa kiếp nhân sinh?

Huệ Trân (Như-Thị-Am, một chiều cuối hạ)

(*) *Huyền Thoại Duy Ma Cật - Thích Tuệ-Sỹ*